

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 61/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Zelemovou, advokátska kancelária, Heydukova 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 318/2015 a jeho uznesením z 27. apríla 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 233/2016 a jeho uznesením z 24. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 318/2015 a jeho uznesením z 27. apríla 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 233/2016 a jeho uznesením z 24. mája 2017. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. augusta 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 19 C 79/2001 je sťažovateľ v postavení žalovaného 2. Spor sa týka zrušenia a vypořádania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, a to ich reálnym rozdelením.

Sťažovateľ spolu s ďalšími žalovanými žiadali žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že sporné nehnuteľnosti boli kúpno-predajnou zmluvou zo 14. marca 1923 reálne rozdelené a od tohto času sú aj v prírode reálne užívané ako výlučné vlastníctvo tej-ktorej strany konania. Túto skutočnosť dosvedčuje geometrický plán zo 17. apríla 1937. Dôkazom je aj právoplatne skončený súdny spor vedený okresným súdom pod sp. zn. 5 C 325/94. V tejto právoplatne skončenej veci sa už prejudiciálne riešila otázka, či došlo k zrušeniu podielového spoluvlastníctva reálnou deľbou.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 19 C 79/2001-267 z 10. augusta 2009 bola žaloba zamietnutá. Podľa názoru okresného súdu bolo potrebné ako predbežnú otázku vyriešiť najprv existenciu spoluvlastníctva. Na základe zmluvy zo 14. marca 1923 došlo k dohode nielen o držbe a užívaní, ale aj čo sa týka vlastníckeho práva, z čoho vyplýva, že v čase podania žaloby podielové spoluvlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam už neexistovalo.

Uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 354/2009-337 z 30. novembra 2010 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru krajského súdu okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru o neexistencii podielového spoluvlastníctva. Podľa názoru sťažovateľa však rozhodnutie náležite nezdôvodnil. Zároveň zaujal právny názor, ktorý ignoroval nesporný stav reálnej deľby. Krajský súd neuviedol žiadne relevantné konkrétne skutkové a právne dôvody rozhodnutia.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 203/2014 z 24. júna 2015 bolo uznesenie krajského súdu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru najvyššieho súdu konanie a uznesenie krajského súdu bolo postihnuté vadou podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Ustálenie toho, či v roku 1923 došlo k reálnej delbe a k zrušeniu podielového spoluvlastníctva, je rozhodujúce pre náležité právne posúdenie veci, pričom súdy nižších stupňov túto otázku jednoznačne nevyriešili. Kým okresný súd dospel k záveru, že k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva došlo v roku 1923, krajský súd bez akéhokoľvek doplnenia či zopakovania dokazovania, najmä však bez akéhokoľvek odôvodnenia vyslovil, že strany sú podielovými spoluvlastníkmi a na tom nič nemení ani dohoda ich právnych predchodcov z roku 1923 o rozdelení užívania. Krajský súd neuviedol, ktoré skutočnosti v doterajšom priebehu konania neboli okresným súdom zistené, hoci pre správne posúdenie veci sú potrebné. Bolo povinnosťou krajského súdu konkrétne vysvetliť, v čom nie sú doterajšie skutkové zistenia okresného súdu postačujúce a aké skutočnosti bude potrebné v ďalšom konaní zisťovať.

Uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 318/2015-508 z 27. apríla 2016 bol rozsudok okresného súdu znovu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Stalo sa tak bez nariadenia pojednávania a bez doplnenia a zopakovania dokazovania.

Sťažovateľ s opakovaným uznesením krajského súdu nesúhlasil a podal proti nemu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Podľa názoru sťažovateľa nesprávny procesný postup krajského súdu spočíval v tom, že vyslovil opačný právny názor na existenciu podielového spoluvlastníctva, než aký vyplýval zo skutkového stavu zisteného okresným súdom. Sťažovateľovi bolo znemožnené byť prítomný na odvolacom pojednávaní, keď krajský súd bez nariadenia pojednávania došiel k záveru, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a dokazovanie v potrebnom rozsahu nezopakoval v prítomnosti strán sporu, čím sťažovateľovi znemožnil vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu. Bez zopakovania dokazovania neprípustne zmenil skutkový stav zistený okresným súdom. Krajský súd nerešpektoval závery najvyššieho súdu a jeho uznesenie nie je ani náležite odôvodnené.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 233/2016 z 24. mája 2017 bolo dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 9 Co 318/2015 z 27. apríla 2016 odmietnuté. Najvyšší súd sa porušením základných práv sťažovateľa vôbec nezaoberal a k dovolaniu pristúpil formalisticky, neberúc do úvahy túto konkrétnu právnu vec a tento konkrétny nezákonný postup krajského súdu. Dovolanie bolo odmietnuté len z procesných dôvodov. Treba tiež poukázať na čl. 4 základných princípov Civilného sporového poriadku, na potrebu prihliadnutia na princípy všeobecnej spravodlivosti, ktoré mal najvyšší súd zobrať do úvahy, keďže sťažovateľ žil v tom, že jeho vlastnícke právo už bolo prejudiciálne posúdené v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 325/94. Ak zákon s takouto situáciou pri možnostiach podať dovolanie „nepočíta“, potom pri takých závažných porušeníach nemôže zostať právo na spravodlivý proces len v rovine možností § 419 a nasl. Civilného sporového poriadku, ale je potrebné zaujať právne stanovisko, či nejde o rozhodnutie vo veci samej, pretože inak dôjde aj k porušeniu princípu dvojinštančného konania.

2.1 Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR, zo dňa 24.5.2017 sp.zn. 4Cdo 233/2016 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co 318/2015-508 zo dňa 27.4.2016 porušené bolo.

Uznesenie porušovateľa – Najvyššieho súdu SR, zo dňa 24.5.2017, sp.zn. 4Cdo 233/2016 a uznesenie porušovateľa – Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.4.2016 č.k.: 9Co 318/2015-508 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 374,81 EUR /za 2 úkony – prevzatie a príprava právneho zastúpenia, podanie sťažnosti na Ústavný súd SR, podľa ust. § 11 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z. z., 2x 147,33 EUR + 2 x paušál/rok 2017 po 8,84 EUR) + 20% DPH (62,47 EUR) =

374,81 EUR/, do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu na účet právnej zástupkyne sťažovateľa...“

II.

3. Z uznesenia krajského súdu č. k. 9 Co 318/2015-508 z 27. apríla 2016 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok okresného súdu č. k. 19 C 79/2001-267 z 10. augusta 2009 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Z dátumovej pečiatky vyplýva, že uznesenie bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené 23. júna 2016.

4. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 233/2016 z 24. mája 2017 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 9 Co 318/2015 z 27. apríla 2016. Uznesenie bolo podľa dátumovej pečiatky doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 19. júna 2017.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu prípustnosť dovolania vyvodil sťažovateľ z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku s odôvodnením, že krajský súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd tým, že bez nariadenia pojednávania a bez zopakovania dokazovania neprípustne zmenil skutkový stav zistený okresným súdom, neoboznámil ho s odlišným právnym názorom na vec a nedal mu možnosť sa k nemu vyjadriť a svoje tvrdenia preukázať, vydal prekvapivé rozhodnutie a odňal mu možnosť zúčastniť sa na odvolacom konaní. Sťažovateľ tiež vytýkal, že krajský súd sa nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, náležite svoje rozhodnutie neodôvodnil, a preto je potrebné rozsudok považovať za nepreskúmateľný. Právny názor krajského súdu o existencii podielového spoluvlastníctva spočíva na svojvoľnom a rozpornom výklade a ničím nepodložených domnienkach a dohadoch a zakladá nesprávne právne posúdenie veci.

Podľa názoru najvyššieho súdu v zmysle § 420 Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ustanovení § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je

dovolanie prípustné podľa § 420, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

Sťažovateľ dovolaním napadol uznesenie, ktorým krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého (kasačné, procesné) uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje alebo mení. Podľa právneho názoru najvyššieho súdu uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. V dôsledku kasácie prvoinstančného rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd uzatvára, že proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie a vec bola vrátená na ďalšie konanie, nie je dovolanie podľa § 420 Civilného sporového poriadku prípustné. Preto bolo potrebné podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku dovolanie odmietnuť bez toho, aby sa najvyšší súd zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Sťažnosť v časti smerujúcej proti porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 233/2016 a jeho uznesení z 24. mája 2017 treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

9. Sťažovateľ vo vzťahu k dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu vytýka, že stanovisko najvyššieho súdu je formalistické a podstatou námietok sa nezaoberá. Krajský súd v zrušujúcom uznesení vyslovil podľa sťažovateľa konečný právny názor na posúdenie veci a tento ako taký nemohol zostať bez možnosti preskúmania v dovolacom konaní.

Ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu sú jasné, jednoznačné a presvedčivé. Za súčasného zákonného stavu (existujúceho s účinnosťou od 1. júla 2016) je dovolanie z dôvodov zmatečnosti (§ 420 Civilného sporového poriadku) prípustné len proti rozhodnutiam vo veci samej alebo rozhodnutiam, ktorými sa konanie končí. Tento nový právny stav je podstatne odlišný od právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016. Podľa ustanovenia § 237 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku totiž dovolanie z dôvodov zmatečnosti bolo prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, teda aj proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil prvostupňové rozhodnutie (ako je to aj v predmetnom prípade a ako k tomu došlo v súvislosti so skorším zrušujúcim uznesením krajského súdu).

Za správny považuje ústavný súd aj záver najvyššieho súdu, podľa ktorého zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím vo veci samej a ani sa ním nekončí konanie. Pokiaľ sťažovateľ naznačuje, že vzhľadom na právny názor vyslovený krajským súdom v zrušujúcom uznesení možno odvolacie uznesenie považovať vlastne za konečné rozhodnutie o dôvodnosti, resp. nedôvodnosti žaloby, nemožno s týmto názorom súhlasiť, keďže je v priamom protiklade s výslovným znením ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku.

Možno konštatovať, že sťažovateľ podal dovolanie, ktoré bolo už na prvý pohľad celkom zrejme neprípustné, pretože smerovalo proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa jasnej a jednoznačnej zákonnej dikcie nebolo dovolanie prípustné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti uznesenie najvyššieho súdu sa nejaví ako arbitrárne, ale ani ako zjavne neodôvodnené. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na vec iný názor, porušenie jeho označených práv nezakladá.

Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že po právoplatnom skončení veci (v prípade, že konečný výsledok nebude pre sťažovateľa uspokojivý) bude možné podať dovolanie s poukazom na niektorú z väd uvedených v ustanovení § 420 Civilného sporového poriadku. V zásade preto sťažovateľ bude mať možnosť namietané okolnosti v prípade potreby v dovolacom konaní uplatňovať.

Napokon treba poznamenať, že sťažovateľ mal reálnu možnosť podať dovolanie v čase od 23. júna 2016 (keď bolo uznesenie krajského súdu doručené jeho právnej zástupkyňi) do 30. júna 2016 ešte na základe skoršej právnej úpravy, teda na základe ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Ako to už bolo spomenuté, do 30. júna 2016 bolo dovolanie proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu z dôvodov zmätočnosti v zásade prípustné. Sťažovateľ však túto možnosť nevyužil.

10. Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá pre porušenie označených práv podľa ústavy, listinu a dohovoru smeruje proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 318/2015 a jeho uzneseniu z 27. apríla 2016. Túto časť sťažnosti považuje ústavný súd za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku. Pritom lehota na podanie ústavnej sťažnosti bude zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (I. ÚS 169/09, I. ÚS 75/2017).

V zásade platí, že pokiaľ sťažovateľ po podaní dovolania sa obráti na ústavný súd, zákonná dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je zachovaná, ak je sťažnosť podaná do dvoch mesiacov od doručenia dovolacieho rozhodnutia, a to nielen vo vzťahu k dovolaciemu rozhodnutiu, ale aj vo vzťahu k odvolaciemu rozhodnutiu.

V danom prípade bolo dovolacie uznesenie najvyššieho súdu doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 19. júna 2017, a preto sťažnosť ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu 3. augusta 2017 sa na prvý pohľad javí ako včas podaná tak vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ako aj vo vzťahu k rozsudku krajského súdu (i keď tento bol právnej zástupkyňi sťažovateľa doručený už 23. júna 2016).

V predmetnej veci (ako to bolo už konštatované) sťažovateľ uplatnil opravný prostriedok (dovolanie), ktorý bol na základe jednoznačného znenia príslušného zákonného ustanovenia evidentne a už na prvý pohľad neprípustný. Za takéhoto stavu pri počítaní zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemožno prihliadnuť na dátum doručenia dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu. Podané dovolanie totiž nebolo v danom prípade účinným opravným prostriedkom v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

11. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018